

gunstigelse som den, der indtil Foreningens Oprettelse i 1882 havde været Kreditforeningerne tilstaaet med Hensyn til Anbringelse af umyndiges og offentlige Stiftelsers Midler i de af dem udstedte Gældsfor skrivninger. I Samlingen 1901—02 fremkom imidlertid Justitsministeriets Anbefaling, og der blev saa af mig fremsat et Lovforslag, der stadfæstedes den 4. April 1902. Ved denne Lov meddeltes der Kreditforeningen af Grundejere i København den nysnævnte Begunstigelse. Det var sikkert den almindelige Opfattelse, at saa snart de samme Forhold vare til Stede for senere oprettede Kreditforeninger, deriblandt den i Henhold til Lov af 14. April 1893 oprettede Kreditforening af Grundejere paa Landet i Jylland, saa vilde den samme Begunstigelse ogsaa kunne tilstaaes dem, noget, som for øvrigt ogsaa kom frem under Forhandlingerne. Efter et for nylig indkommet Andragende til Justitsministeriet og Indenrigsministeriet har det førstnævnte Ministerium nu anbefalet, at der meddeles Tilladelse til, at umyndiges Midler maa anbringes i den ovennævnte Kreditforenings Papirer. Jeg har derfor kunnet tiltræde det privat fremsatte Lovforslag og skal anbefale det til Vedtagelse af det høje Ting.

Johnsen: Et lignende Lovforslag som dette har jo tidligere været forelagt det høje Ting uden at det lykkedes at gennemføre det. Det er meget muligt, at denne Kreditforening trods dens Lidenhed er saa solid, at dens Kasseobligationer afgive tilstrækkelig Sikkerhed for umyndiges og offentlige Stiftelsers Midler, men det forekommer mig dog, at Vedtagelsen af et Lovforslag herom kræver en noget nærmere Undersøgelse af denne Kreditforenings hele Forhold, især da det kun er et privat Lovforslag, ikke et Regeringsforslag, der foreligger. At vi ere saa langt henne paa Rigsdagssamlingen, som vi forhaabentlig ere, kan ikke være tilstrækkelig Grund til at lade Lovforslaget gaa igennem uden den Undersøgelse og Overvejelse, som jeg mener, det er rigtigt og i sin Orden at foretage, inden man giver det sin Tilslutning, og jeg vil derfor tillade mig

senere at foreslaa Lovforslaget henvist til nærmere Undersøgelse af et Udvalg.

Dalsgaard: Jeg havde tænkt mig, at denne Sag kunde have gaaet igennem dette Ting uden Udvalg, lige saa vel som den uden Udvalg er gaaet gennem det andet Ting. Den omhandlede Kreditforening har bestaaet saa længe, saa det forekommer mig, at det er tilstrækkelig godtgjort, baade at der er Trang til en saadan Forening, og at der er en tilstrækkelig bred Basis at bygge den paa. Den har i alle Henseender arbejdet godt og har utvivlsomt været styret med Dygtighed og Forsigtighed. Som Vidnesbyrd om dens Soliditet skal jeg kun henpege paa, hvad der oplystes i Folketinget under Behandlingen af denne Sag, at den har en Reservefond paa endogsaa over 7 pCt. af Udlaanssummen, og at Udlaanssummen kun er 36,5 pCt. af Vurderingssummen. Det vidner jo noksom om den Forsigtighed, hvormed Foreningen har været styret, og om den Sikkerhed, dens Obligationer byde. For mig staaer det saaledes, at der ikke kan være Tvivl om, at denne Kreditforenings Obligationer frembyde en ganske fortrinlig Sikkerhed lige saavel som andre Kreditforeningers, og at der derfor kun er Grund til at indrømme Foreningen den Begunstigelse, som Lovforslaget tilsigter. Men selvfølgelig, hvis man fra anden Side ønsker Sagen nærmere undersøgt i et Udvalg, hvad der blev antydnet af den første ærede Taler, kan man jo heller ikke indvende noget mod dette, da det jo maaske ikke er alle ærede Medlemmer, der have sat sig saa nøje ind i Foreningens Forhold, men jeg vilde dog beklage, om det ikke skulde lykkes at faa Sagen gennemført i Løbet af denne Samling, da den nu en Gang er rejst; og naar den første ærede Taler nævnte, at der var saa meget mere Grund til at henvise Sagen til et Udvalg, som Forslaget ikke er fremsat af Ministeren, men kun fremkommet ved privat Initiativ, forekommer det mig, at da det nu er anbefalet af Ministeren, kan dette Motiv ikke veje meget. Som sagt: jeg vilde have ønsket, at Sagen kunde have passeret uden Udvalg, men selv om det ikke kan ske,